

ת"פ 26233/04/15 - מדינת ישראל נגד ע

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 26233-04-15 מדינת ישראל נ' ע
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ע ע

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד שרית דרור

ב"כ הנאשם: עו"ד שאול עזרא

הכרעת דין

כללי

1. הנאשם מואשם בעבירת אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977. על פי המתואר בכתב האישום, בתו של הנאשם הייתה בקשר זוגי עם השוטר א'. השוטרת מ' פ' מכירה את א' ואת בתו של הנאשם והייתה בקשר עמם. ביום 26.11.14 היה הנאשם עצור ואושפז בבית חולים, שם שמרה עליו השוטרת מ'. במהלך השמירה על הנאשם שוחחו מ' והנאשם על מערכת היחסים של בתו עם א'. תוך כדי השיחה אמר הנאשם למ' שאם יגלה כי בתו לא בתולה בגלל א', אז לא יישארו לו אצבעות. עוד אמר כי אם בתו אינה בתולה, הוא יפגע בה וכן אמר "אני יכול לשלם 20,000 ₪ למישהו שיבוא על קטנוע עם קסדה" אך לא יעשה זאת כי זה יפגע באחים של בתו. בנוסף אמר הנאשם שהוא לא יפגע בא' , הוא לא אשם, אלא שיפגע בבתו.

2. הנאשם כפר באישום, הודה כי במועד המתואר בכתב האישום היה במעצר והובהל לבית חולים לאחר אירוע לבבי, שם עבר צנתור, וכי השוטרת מ' שמרה עליו, אך טען כי לא היה במצב שאפשר לו לנהל שיחה עם השוטרת. הנאשם הכחיש כי איים על בתו ועל א' באוזני השוטרת.

3. מטעם המאשימה העידו השוטרים מ' וא' והוגשה, בהסכמה, הודעתו של הנאשם. מטעם ההגנה העידו הנאשם עצמו, אשתו, ר', ובתו, ר', והוגשו מסמכים רפואיים המתעדים את שהות הנאשם בבית החולים במועד הרלבנטי לאישום ובמועדים סמוכים.

הראיות

4. מפקח א' א' תיאר כי היה בקשר זוגי בן מספר חודשים עם בתו של הנאשם, אשר הסתיים כשנה לפני המועד שאליו מתייחס כתב האישום. הוא היה ראש צוות בילוש שקיבל את משימת השמירה על הנאשם בבית החולים בעת שהיה עצור. הוא עצמו לא שמר על הנאשם, אך ביקר בבית החולים על מנת לוודא שאנשי הצוות שלו מסתדרים. הוא לא הסתכל על הנאשם כשהגיע, לא שוחח עמו ולא יודע מה היה מצבו. השוטרת מ', שהיא חוקרת, דיווחה לו שהנאשם אמר לה שיוריד לא' את האצבעות כי יצא עם בתו, ואמר לה שיודע שהוריו גרים ב---. בעקבות כך הוא הגיש תלונה במשטרה.

5. רס"ר מ' פ' היא חוקרת במרחב ---. ביום האירוע ביצעה משימת תגבור של שמירה על עצור בבית חולים. היא הייתה במשמרת של שתיים- עשרה שעות, משעה שבע בבוקר עד שבע בערב, והגיעה לבית החולים כשהנאשם כבר היה מאושפז. מ' ידעה שהנאשם הוא אביה של ר', שוטרת במרחב. בשל השעות הארוכות שבילתה לצדו התפתח ביניהם שיח בנושאים שונים, שאת מרביתם לא זכרה כי היו, לדבריה, שגרתיים, אך זכרה כי הנאשם העלה במהלך השיחה את שמו של א' שהיה בן זוג של ר' וניסה לדלות ממנה פרטים על אודותיו ועל אודות ר'. במהלך השיחה הנאשם איים בפניה על החיים של ר' וא', ואמר שאם יידע שר' אינה בתולה בגלל א' לא יישארו לו עצמו אצבעות כתוצאה ממה שיעשה לא', תוך שהדגים תנועת קטיעה על אצבעותיו שלו. כן תיארה כי הנאשם אמר דבר מה על אופנוע עם קסדה שהנאשם יכול לשלם לו כסף כדי שיפגע באחרים. הנאשם אמר כי תהיה לו דרך לדעת האם ר' בתולה, בשל מנהג מוסלמי של הצגת סדין מוכתם בדם לאחר ליל הכלולות. הנאשם הוסיף ואמר שיודע שהוריו של א' גרים ב---, שאביו נהג "----" וכי א' עצמו שוכר דירה ב---. מ' תיארה כי באותו היום עבר הנאשם צנתור שנמשך כארבעים דקות, במהלכו המתינה מחוץ לחדר הטיפולים, ולא זכרה האם הדברים נאמרו לפני או אחרי הצנתור, אך תיארה כי הנאשם היה בהכרח מלאה ובחלק מסוים של השיחה ביניהם אף ישב ולא שכב. בסוף המשמרת התקשרה לקצינה שלה ויידעה אותה בדברים, הקצינה ביקשה ממנה ליידע את ר' וא' ולא להיכנס עמם לפרטים, והיא התקשרה לשניים ודיווחה להם על דבריו של הנאשם. מ' לא זכרה האם הנאשם היה אזוק בידיו או ברגליו, אמרה כי ההחלטה בסוגיית האיזוק מתקבלת, לעיתים, על ידי הצוות הרפואי ולא על ידי המשטרה ואמרה שלמיטב זיכרונה הנאשם לא נאזק בשל גודל ידיו. לדבריה לא דיווחה על הדברים מיד, אלא רק בתום המשמרת מאחר והעניין לא היה דחוף שכן העצור היה ברשותה, היא שמרה עליו לבד, ולא היה בידה לעזוב אותו ללא שמירה כדי לשוחח בטלפון.

6. הנאשם בהודעתו במשטרה אמר שהיה בבית חולים במשך שישה ימים, וכי הוא לא מכיר את א' ואף לא יודע היכן הוא גר ומי הוא אביו. עוד אמר, כי לא שוחח עם איש מהשוטרים ששמרו עליו בבית חולים, והכחיש כי איים באוזני השוטרת מ' על בתו ועל א'. הנאשם אמר כי לבתו לא היו חברים, כי לא איים על בתו בשל קשריה עם אחד השוטרים וכי לא אמר שישלם לאדם אחר כדי שיפגע בה.

7. הנאשם פתח את עדותו בבית המשפט בכך שאינו יודע לקרוא ולכתוב בעברית אלא רק לדבר ועל כן לא הבין על מה חתם כשנגבתה הודעתו במשטרה. לדבריו, במועד הרלבנטי לאישום היה במעצר ונלקח לבית חולים בשל חשש להתקף לב. הוא נאזק לדפנות המיטה בשתי ידיו לאחר שהרופא לא הסכים

לאיזוק רגלו בשל פצע, ובמשך כל הזמן שמרו עליו שלושה שוטרים יחד, למעט היום בו עבר צנתור, שאז שמרה עליו שוטרת אחת בלבד. לאחר הצנתור נאזק למיטה ביד ימין בלבד. הצנתור היה בשעות הבוקר ולאחריו היה כשלוש שעות בחדר התאוששות. לדבריו מעולם לא ראה את א', ולא שוחח עם מ'. כשמ' הגיעה היא שאלה אותו אם הוא אבא של ר' והאם עובד כנהג מונית, תחילה אמר כי לא דיברו, אך בהמשך אמר שהיא סיפרה לו על עצמה וקורותיה והוא לא הקשיב לה. בחקירה ראשית אמר הנאשם כי לא הכיר את מ', אך בחקירה נגדית טען ששמע את שמה מביתו, ר', וכי בין השניים הייתה תחרות בעבודה- ר' התקדמה לתפקידים שמ' הייתה מעוניינת בהם ונוצר ביניהן "קצר" ולכן מ' העלילה עליו. הנאשם אמר תחילה כי לבתו לא היו קשרים עם בחורים בשל המנטליות המוסלמית, אך בהמשך אמר שאם היא רוצה להתראות עם גברים זה עניינה והיא אחראית על עצמה ויכולה לעשות מה שרוצה וכי כעת, כשהוא גר בישראל, הוא מרוחק מהדת שלו. הנאשם הכחיש כי אמר שיכול לשלם למישהו כדי שיפגע באדם אחר.

8. אשת הנאשם העידה כי הגיעה לבקר את הנאשם בבית החולים יחד עם בנם ומצאה אותו אזוק למיטה ביד אחת ורגל אחת.

9. ר', בתו של הנאשם אמרה כי השתחררה משירות חובה במשטרה בחודש נובמבר 2014, אישרה כי הייתה בת זוג של א' במשך תקופה מסוימת שאינה התקופה שאלה התייחס א' בעדותו, ואישרה את הדברים שאמר א' בעדותו לגבי אופי הקשר ביניהם. ר' הכחישה כי ביקרה את הנאשם בעת שהותו בבית החולים כשהיה עצור ואמרה כי לא נגבתה ממנה עדות בתיק שבגיני עומד הנאשם כעת לדין.

10. מתוך אסופת המסמכים הרפואיים שהוגשו עולה כי הנאשם אושפז בבית החולים ביום 22.11.14 עקב כאבים בחזה וברגל, בתאריך 26.11.14 עבר צנתור וביום 27.11.14 שוחרר מבית החולים. מתוך המסמכים לא ניתן לדעת באיזו שעה בדיוק בוצע הצנתור, ואולם ניתן ללמוד מתוך דפי ההוראות באשפוז, כי הוא בוצע בטווח השעות שבין 10:02 ל- 12:41 (נ/1 עמ' 14-15), וככל הנראה סמוך לשעה 11:37 (נ/1 עמ' 51). אין במסמכים הרפואיים אינדיקציה לכך שלאחר הצנתור הנאשם היה מרותק למיטתו או מטושטש, ומתוך עמ' 70-72 לנ/1 אף ניתן להסיק ההפך, כי הנאשם המשיך להתנהל באופן עצמאי, היה נינוח ותקשר עם סביבתו.

הערכת הראיות וקביעת עובדות

11. א' לא שמע את האיום בעצמו, ולא ראיתי עילה לפקפק בעדותו ביחס לדברים שאמרה לו מ'. הדברים הם בגדר עדות שמיעה, ותרומת עדותו אך לצורך הוכחת העובדה כי מ' מסרה דיווח על הדברים מיד לאחר התרחשותם.

12. מ' זכרה היטב את האירוע, זכרה פרטים זניחים כגון שמו של השוטר שהחליפה במשמרת והעובדה

שאיחרה בכמה דקות ולא הספיקה להתעדכן בפרטים מהשוטר שהחליפה. כשלא זכרה פרטים הודתה בכך בפשטות. ב"כ הנאשם העלה תמיהה כיצד קרה שהנאשם פתח את לבו דווקא לפני אדם שאינו מכיר, ואולם התרשמתי כי התנהלותה הבינאישית של העדה נעימה מאד ומסבירת פנים. בנוסף, הנאשם שהיה בבית חולים כשהוא במצב רפואי מעורר דאגה ואזוק, ובמשך שעות ארוכות חברתו היחידה הייתה השוטרים ששמרו עליו. מכלול העובדות שתוארו אינו מעלה כל תמיהה על כך שבמשך אותן שעות חשף הנאשם את צפונות לבו לפני מ'.

13. לא הובאה כל ראיה שיש בה כדי להסביר איזה עניין היה למ' לבדות את הדברים שמסרה בעדותה. לפי גרסתה שלה, לא הייתה חברה של בתו של הנאשם באותה עת ולא היה לה כל עניין עם הנאשם עצמו. הנאשם טען שהיה בינה לבין בתו של הנאשם "קצר" ותחרות על תפקידים במשטרה (עמ' 29 שורות 12-13), אך מ' לא נשאלה על כך דבר ואף ר', בתו של הנאשם לא העידה על כך. יתרה מכך, מתוך עדותה של ר' עלה כי באותה תקופה היא כבר השתחררה משירות חובה או שעמדה ימים ספורים לפני שחרור, עובדה שיש בה כדי לסתור את טענת הנאשם בדבר תחרות בין השתיים על תפקידים במסגרת שירותן במשטרה.

לא מצאתי סיבה כלשהי המצדיקה הטלת ספק במהימנות עדותה של מ'.

14. סימני אמת ביחס לעדותה של מ' עולים גם מתוך דברים שאמר הנאשם עצמו מבלי משים-מ' סיפרה שבשיחה ביניהם הנאשם שיבש את שמו של א' וקרא לו "אביתמר". בעדותו של הנאשם, כשתיאר את הדברים הוא קרא לו באותו אופן משובש (עמ' 24 שורה 7; עמ' 30 שורה 1). השימוש באותו שיבוש שתואר על ידי מ' מאמת את עדותה.

15. עדותו של הנאשם לא הותירה רושם אמין. הוא השיב לשאלות בלחש, אמר דברים שנראה כי מיד התחרט על אמירתם ונראה כמי שמנסה להתחמק משאלות קשות. מתוך עדותו של הנאשם עלו סתירות לא מעטות בעניינים מהותיים. כך למשל, הוא אמר בתחילת העדות, שבתו לא יוצאת עם גברים בשל המנטליות המוסלמית (עמ' 25 שורה 32) אך לאחר מכן אמר שלא אכפת לו שהייתה בזוגיות עם גבר וכי כעת הוא רחוק מהדת המוסלמית ומנהגיה (עמ' 27 שורות 24-28); הנאשם טען שלא שוחח עם מ' כלל (עמ' 24 שורות 24-25; עמ' 28 שורה 1), אך תוך כדי עדותו מסר פרטים רבים מתוך שיחה שניהלו לרבות על בתו, על עיסוקו שלו ועל עיסוקה של השוטרת; טענתו של הנאשם כי מ' העלילה עליו בשל כך ששררה איבה בינה לבין בתו של הנאשם היא גרסה כבושה שלא נזכרה בהודעתו במשטרה, היא נטולת כל משקל, ואין בה שום היגיון, שכן אף אם שררה איבה בין השתיים לא ברור כיצד עלילה על הנאשם תקדם את ענייניה של מ' אל מול ר'. בהקשר זה ראוי להזכיר, כי הנאשם טען בבית המשפט כי אינו יודע קרוא וכתוב בעברית ולא יודע מה נכתב בהודעתו במשטרה שעליה חתם, טענה תמוהה לנוכח העובדה כי הודעתו במשטרה הוגשה בהסכמה ללא חקירת גובה ההודעה; טענתו של הנאשם כי לאחר הצנתור מצבו הרפואי לא אפשר לו לתקשר עם הסביבה נסתרת מתוך המסמכים הרפואיים שהוגשו מטעם ההגנה. לבסוף, טענתו של הנאשם כי לא נאזק ברגליו בשל פצע ברגל (עמ' 24 שורה 1) נסתרה מתוך עדותה של אשתו (עמ' 20 שורה 16).

16. בעדותה של ר', אשר לא הייתה עדה לאירוע עצמו, לא הייתה כל רבותא לבירור המחלוקת העובדתית. עם זאת, העובדה שלא נשאלה על יחסיה עם מ' ועל המניע הנטען של מ' להעליל על הנאשם עומדת לחובת הנאשם. ראו י. קדמי **על הראיות** (חלק רביעי, 1995) עמ' 1902-1903 והפסיקה הנזכרת שם.

17. סיכומם של דברים, לאחר שהזהרתי את עצמי כי עדותה של מ' היא עדות יחידה העומדת כראייה ישירה למיוחס לנאשם בכתב האישום, לנוכח האמון שנתתי בדבריה וחוסר האמון בגרסתו של הנאשם המחזק את עדותה, לא נותר בי ספק כי במהלך שהותו בבית החולים תחת שמירתה של מ', אמר לה הנאשם כי אם יגלה שרות אינה בתולה בשל כך שקיימה יחסים עם א', הוא יפגע בר' ובא', כי "לא יישארו לו אצבעות" כתוצאה ממה שיעשה לא', תוך שהדגים תנועת קטיעה על אצבעותיו וכן אמר כי יכול לשלם לאדם שיפגע בהם וכי יודע את מקום מגוריהם של הוריו של א' ושל א' עצמו ואת עיסוקו של אביו.

יסודות עבירת האיומים

18. על יסודותיה של עבירת האיומים שב ועמד, אך לאחרונה, בית המשפט העליון ברע"פ 8736/15 **בר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 17.1.18):

"עבירת האיומים נועדה להגן על שלווה נפשו וביטחונו של הפרט, כמו גם על חופש הפעולה והבחירה שלו... עבירה זו היא עבירה התנהגותית, ולכן אין צורך להוכיח כי האיום אכן השיג את מטרתו של המאיים וכי ההפחדה או ההקנטה התממשה. די בפעולת האיום עצמה שנקלטה בחושיו של המאיום, אם בוצעה מתוך כוונה להפחיד או להקניט, כדי לגבש את העבירה. את שאלת התקיימותו של האיום יש לבחון לפי אמת-מידה אובייקטיבית, דהיינו אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם מן הישוב בהתחשב בנסיבות האיום".

19. היסוד העובדתי של עבירת האיומים דורש איום המופנה לאדם בפגיעה שלא כדין באחת הדרכים המפורטות בהוראת החיקוק ואין צורך כי האיום יאמר בפני המאיום וייקלט על ידו, אלא יכול שיאמר לפני אדם אחר, ואף אין צורך כי תוכן האיום יגיע לידיעתו של מושא האיום. ראו רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל** (פ"ד ס' (4) 96).

20. הדברים שאמר הנאשם למ' הם איום מפורש לפגיעה בגופם של בתו ושל א'. תוכנם של הדברים מטיל אימה מטבעו, והנאשם אשר כפר בעצם אמירת הדברים, ממילא לא טען כי לא התכוון להפחיד. הגם שדברי האיום לא הושמעו ישירות באוזני ר' וא', די בהשמעתם באוזני מ' כדי לקיים את יסודות עבירת האיומים.

21. לנוכח האמור לעיל אני מרשיעה את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ב תמוז תשע"ח, 25 יוני 2018, במעמד הצדדים